

ИВАН ДАВИДКОВ

КИЕВСКИТЕ ПАРКОВЕ

chitanka.info

Дойдеше ли късната есен, с меко слънце, което може да се усети истински само в Украйна, защото отблясъците на Днепър го правят още по-нежно и тайнствено, аз обичах дълго да се разхождам из пожълтелите киевски паркове. Дори да имаше там шум или говор, дори птици да се обаждаха, край мен се носеше само приглушено ехо, което се прецеждаше през златистите клони — с островчета синева между тях. И най-лекият повей на вятъра ронеше облаци от шума. Тъй като кестените и чинарите бяха много високи, листата им падаха бавно: най-напред алеята се застилаше от сенките им. Тия сенки лягаха в нозете ми, шаваха — търсеха си по-удобно място — и когато пътят помръкнеше, по него изведнъж засияваха току-що позвънвалите в полета си, приземили се листа.

После картина се повтаряше. Това беше неспирна гоненица на сенки и светлини, в която винаги надделяваше златният цвят. А над мен небето се разгръщаше — по-просторно — защото островите от синева между клоните ставаха все по-големи.

29 септември 1989

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.